



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio III. Qualisnam sit Reprobationis divisio ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

Judicium divinum non potest habere aliud obiectum formale præter ipsum Deum; ergo &c.

31. Dico 2. Obiectum materiale reprobationis sunt homines, & Angeli damnandi, & omnes illorum qualitates, & circumstantiæ, sive naturales, sive supernaturales, quæ conducunt ad permittenda eorum peccata, eorum obdurationem finalem, & punitionem: imò & ipsa peccata, non ut caufanda, sed ordinanda. Probatur, quia circa hæc omnia versatur reprobatio; ergo &c.

SECTIO III.

Qualis-nam sit Reprobationis divisio?

32. **D**IFFICULTAS I. Utrum Reprobatio optime dividatur in negativam, & positivam? Affirmativè. Ita *Magist. in 1. dist. 41. D. Thom. 1. p. q. 23. a. 3. & ad 1. & 2. Richard. in 1. dist. 40. & 41. Scot. in 1. dist. 41. q. unica, S. Contra istud. & dist. 47. q. unica. Bassol. dist. 41. q. unica a. 4. Tartaret dist. 41. quest. unica. Lycher. Major dist. 41. q. 4. Cordub. lib. quest. 56. opinion. 5. P. Bellarm. lib. 2. de grat. cap. 16. P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 4. n. 4. & cap. 5. n. 5. P. Vafq. 1. p. d. 95. cap. 2. n. 7. quos citat, & sequitur P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. a. num. 6. Est Theologorum communis; communiter enim admittunt in Deo reprobationem negativam, quæ est negatio electionis ad gloriam; positivam autem, quæ est damnatio ad poenam æternam, nullus dubitat dari in Deo, cum sit de fide, ut supra probavimus à n. 4. de negativa verò sic:*

33. Probatur, quia Deus in eo signo, quo prædestinatos elegit ad gloriam, neque habuit voluntatem efficacem eligendi alios, neque positivam excludendi illos à regno; ergo habuit negationem horum actuum; sed hæc est reprobatio negativa; ergo illam tunc habuit Deus. Confirmatur primò in Angelis, quia in eo priori, in quo Deus elegit Angelos salvandos, non habuit voluntatem positivam excludendi alios; siquidem adhuc non erant mali per peccatum; ergo habuit illam negationem, sive reprobationem negativam. Confirmatur secundò ex prædestinatione, quia, ut supra diximus, prædestinatio est simul electio, & electio præ aliis; sed talis electio aliquorum præ aliis involvit negationem electionis illorum, in qua consistit eorum reprobatio negativa; ergo &c.

34. Dices 1. Voluntas Divina non potuit manere suspensa sine aliquo actu circa aliquod obiectum; siquidem hoc dicit imperfectionem, & indeliberationem, ut alibi demonstravimus; sed ita maneret, si haberet illam reprobationem negativam circa reprobos, & illos statim non excluderet per actum aliquem positivum; ergo &c. Respondeo majorem esse veram de duratione reali; nam Deus ab æterno omnia voluit, aut noluit actu positivo: aliter tamen dicendum si loquamur de aliquo signo rationis; nam in hoc potuit Misericordia antecedenter sine ulla imperfectione operari circa eligendos, adhuc nihil operante Justitia circa reprobos, quia adhuc non videbantur eorum demerita in esse absoluto. Ita P. Soar. cit. cap. 4. n. 4.

35. Dices 2. Reprobatio, cum opponatur infallibili prædestinationi, ut infra dicemus, debet esse infallibilis; sed talis esse non potest negatio illa electionis; siquidem ut talis esset, deberet Deum obligare ad negandum auxilium congruum finale,

permittendumque finale peccatum, cum tamen ita non obliget; siquidem adhuc, illa posita, potuit Deus in secundo signo, quos vellet, efficaciter eligere; ergo &c. Respondeo ad majorem, debere quidem reprobationem esse infallibilem de lege ordinaria, & ita fuisse, ut ex infra dicendis constabit: quo tamen non obstante, potuit Deus de potentia absoluta in secundo signo eligere quos vellet ex reprobatis, quod tamen esset per speciale privilegium, saltem tacite, ac virtute in primo signo involutum conditionate.

Difficultas 2. Utrum negatio illa, quam dicimus reprobationem negativam, fuerit in Deo pura suspensio actus? Negativè. Ita P. Soar. cit. cap. 4. n. 5. P. Vafq. 1. p. d. 95. cap. 2. n. 9. P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. n. 18. & alii. Probatur primò, quia si esset pura suspensio actus, solum esset indirecte, virtute, & interpretativè voluntaria; siquidem cum Deus haberet advertentiam, posset positivè velle ipsam negationem per voluntatem formalem, ac directam, quam tamen non ita vellet; sed voluntarium indirectum, & interpretativum, quando formale, & directum haberi potest, arguit imperfectionem in Deo non admittendam; ergo &c.

Probatur secundò, quia, ut aliqui dicunt, reprobatio divina includit voluntatem permissivam peccati, quæ positiva est; sed hoc non potest intelligi, nisi de reprobatione negativa; siquidem reprobatio positiva supponit peccatum, & ante illud supponit etiam ipsam permissionem peccati; ergo jam reprobatio negativa includit actum positivum; consequenterque non est pura suspensio actus. Unde:

Advertes, Deum tunc ita se habere, ac si diceret: *Hos nolo modo eligere, neque reprobare positivè, sed volo suspendere actum circa illos: quæ volitione posita, adhuc, si vellet, posset postea in secundo signo eos eligere: tum quia illa volitio solum eum obligabat ad non eligendum pro eo primo signo, & non pro secundo: tum etiam, quia talis volitio secum ferebat tacitam illam conditionem: nisi in secundo signo velim eos eligere.*

Oppositum tenent aliqui dicentes, Deum in primo, & secundo signo, in quo voluit prædestinatis gloriam ut finem, & gratiam ut medium, habuisse se merè negativè circa reprobos, id est per puram actus suspensionem, citantque pro hac parte Scot. in 1. dist. 41. circa finem, licet P. Soar. & P. Tanner. cit. illum dicant contrarium asserere in 1. dist. 47. pro illis tamen. Argues 1. Si negatio illa secum ferret actum positivum, non bene diceretur reprobatio negativa: tum quia denominatio sumitur à potiori parte, quæ esset actus positivus: tum etiam, quia cum negatio sit malignantis naturæ, videtur negare omnem actum positivum; sed hoc est falsum, & contra id, quod asserimus, illam enim diximus esse negativam; ergo &c.

Respondeo negando majorem, ad cujus probationes dicimus, reprobationem sumi directè in ordine ad reprobos, cum autem circa illos nullus in eo signo detur actus positivus, sed mera negatio, ideo tota reprobatio dicitur negativa, ad quod parum refert, quod ipsa negatio sit in se positivè volita, quia hoc non erat absolute necessarium ad talem reprobationem, sed tantum ex perfectione Dei operantis, ut diximus; sicque talis actus solummodò requiritur indirectè, & veluti per accidens in ordine ad effectum reprobandi secundum se, & absolute sumptum. Accedit, quod talis

talis reprobatio communiter dicitur negativa; quatenus non est approbatio, sive prædestinatio positiva.

⁴⁵ Infrabis: Si reprobatio est negativa quatenus non est prædestinatio positiva, etiam quatenus non est reprobatio positiva, erit prædestinatio negativa; sed hoc non admittitur; ergo neque illud. Respondeo negando maiorem; diversa ratio est, quia prædestinatio, cum sit bonum, debet esse ex integra causa, nempe ex positiva electione; sicque non sufficit, quod non detur reprobatio positiva, ut dicamus dari prædestinationem negativam: at verò reprobatio cum sit malum; malum autem sit ex quocumque defectu, sufficit quicumque defectus, nempe quod homo non sit electus. Accedit, quod illa non electio de lege ordinaria defert conjunctionem negationem auxilii efficacis; siquidem Deus in eo signo jam videbat, se non daturum tale auxilium non electis; cum tali autem negatione bene stat reprobatio, saltem negativa; non ita tamen prædestinatio etiam negativa, quia ad hanc deberet Deus, saltem non habere positivam illam negationem dandi auxilium efficacem, sed habere se ad minus præcivisse.

⁴⁶ Argues 2. Deus non poterat velle negationem auxilii congrui; siquidem hoc esset velle, quod ipsum auxilium non esset congruum, & cum fiat congruum per cooperationem hominis, vellet etiam, quod homo non cooperaretur, & cum non cooperari in rebus præceptis sit peccatum, vellet etiam ipsum peccatum; sed hoc repugnat Deo; ergo &c. Respondeo negando maiorem, ad cuius probationem dicimus, aliud esse velle auxilium non congruum, & aliud velle auxilium non esse congruum; hoc secundum repugnat Deo, quia esset velle peccatum, ut probat argumentum; non ita tamen repugnat illud primum, quia solum est velle auxilium, quod de se est sufficiens, licet Deus per Scientiam Mediam illud prævideat ut non congruum ex hominum malitia.

⁴⁷ Difficultas 3. Utrum ex reprobatione negativa sequatur infallibiliter reprobatio positiva? Affirmative. Probatur, nam ex eo, quod Deus per actum positivum dicat: *Nolo eligere Judam ad gloriam*; saltem virtute dicit: *nolo Judam dare auxilium congruum finale*; sed ex hac negatione sequitur infallibiliter demeritum, & ex demerito infallibiliter sequitur reprobatio positiva; ergo &c. Confirmatur, quia ex electione efficaci ad gloriam sequitur infallibiliter positiva executio ipsius gloriæ; siquidem sequitur donatio auxiliorum efficacium, per quæ ipsa gloria infallibiliter obtinetur; ergo similiter ex illa negatione electionis efficacis ad gloriam infallibiliter sequitur reprobatio positiva; siquidem ex illa negatione auxiliorum efficacium sequuntur infallibiliter demerita, per quæ ponitur reprobatio positiva.

⁴⁸ Difficultas 4. Qualis nam actus sit reprobatio positiva, & negativa, & qualiter inter se conveniant, & prædestinationi opponantur? Dico 1. Reprobatio positiva est actus Iustitiæ punitivæ; negativa autem non ita, sed occulti Iudicii Dei, & inscrutabilis Providentiæ. Est communis Doctorum cum D. Aug. lib. de corrept. & grat. cap. 13. Probatur, quia reprobatio positiva, cum fiat ob demerita reprobi, ad illam spectat illatio vindictæ, seu pœnæ pro peccatis infligendæ, quæ est in Deo actio Iustitiæ vindicativæ; negativa autem reprobatio, cum non habeat causam ex parte reprobi, fit ex arbitratu Dei, non injusto quidem, sed occulto iudicio; ergo &c.

Tom. I.

Dico 2. Reprobatio positiva, & negativa non conveniunt univocè. Probatur primo, quia ad ens, & negationem entis nihil datur univocum; sed reprobatio positiva est ens; negativa autem est negatio entis, ut patet ex dictis; ergo &c. Secundò, quia ad simpliciter, & secundum quid non datur univocum; sed reprobatio positiva est reprobatio simpliciter; negativa autem reprobatio à gloria est tantum secundum quid; siquidem adhuc ea supposita, est locus prædestinationi pro secundo signo, ut supra diximus; ergo &c.

⁴⁹ Dico 3. Reprobatio positiva opponitur prædestinationi oppositione contrariâ; negativa autem oppositione contradictoriâ. Ita P. Soar. P. Valsq. quos citat, & sequitur P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. num. 1. Probatur prima pars, quia prædestinatio declaratur per actum intellectus, quo Deus ab æterno efficaciter decrevit aliquibus conferre gloriam, & per actum voluntatis, quo aliquibus sic voluit gloriam, & gratiam conferre: reprobatio autem positiva è contrario; siquidem ex parte voluntatis est actus, quo Deus dicit: *Nolo hunc, aut illum admittere ad gloriam, aut gratiam congruam*; & ex parte intellectus est actus, quo dicit: *Decerno, & statuo, ut hic non admittatur ad gloriam, aut ad gratiam congruam*; sed inter hos actus solum datur oppositio contraria, ut patet, cum sit inter entitates positivas; ergo &c. Probatur secunda pars, quia reprobatio negativa per se, & formaliter solum est negatio actus præelectionis, seu prædestinationis divinæ, tum ad gloriam, tum ad gratiam; ergo non potest aliter prædestinationi opponi, quàm contradictoriè, cum sit oppositio inter negationem, & formam negatam.

SECTIO IV.

Qualiter fuerit in Deo Reprobatio positiva?

⁵⁰ Dico 1. Deus ante Scientiam Conditionatam demeritorum non potuit aliquem reprobare positivâ reprobatione. Probatur ex supra dictis de prædestinatione d. 2. à n. 131. Siquidem tolleretur omnino libertas ad non amittendam gloriam, & ad non subeundas pœnas, ut pœnas; cum tamen id Deus posuerit in potestate liberi arbitrii; ergo &c. Dixi pœnas, ut pœnas, quia dolores illi, quatenus non sunt ad puniendum peccatum, sed ob alios fines, in multorum opinione bene poterant à Deo amari, & intendi ante omnem scientiam etiam conditionatam demeritorum; quia, ut dicunt, nulla in hoc apparet implicancia. De hoc tamen jam supra diximus, & alibi dicemus.

⁵¹ Dico 2. Positâ solâ scientiâ conditionatâ demeritorum, bene poterat dari Voluntas Dei efficax excludens à regno, & deputans ad pœnam æternam, si non repugnaret Bonitati Divinæ. Probatur prima pars primò ex supra dictis de prædestinatione d. 2. à num. 242. Secundò, Ideò Deus non posset, prout sic excludere à regno, & deputare ad pœnam, quia tolleretur libertas, & ratio pœnæ in aliquo sensu; sed neque illa, neque ista tolleretur; ergo &c. Probatur minor quoad primam partem, quia Deus absque læsione libertatis, ut diximus, potuit intendere efficaciter gloriam, & postea præparare auxilia, quæ per Scientiam Mediam prævidebantur efficacia, ut illa in effectu obtineretur; ergo etiam poterat in proposito eventum intendere efficaciter.

R r